

Klimanytt 350

Redaktør: Ole Henrik Ellestad

21.12.2023

klimanytt@klimarealistene.com

COP28 Klimaetablissementets velregisserte fesjå

Ole Henrik Ellestad*

COP28 er avsluttet. Mens retorikken svever over møtet var bakteppet at hverken møtets president, IPCC-presidenten eller faglige IPCC-rapporter mener det er klimakrise. Uansett årsak er det heller ingen økte tendenser til ekstremefekter, kun i antall medieoppslag. COP er et gigantisk show med 100 000 tilreisende for å påvirke lekfolk, en skjult politisk tautrekking om overføring av 100 milliarder dollar årlig fra I-land til utviklingsland og retorikk rundt utfasing av fossilt brensel og klimaalarmer.

Ambivalente signaler før Dubaimøtet

Utrolige 100 000 deltagere (tidligere ca. 30 000), tilreisende primært med flytrafikk (som de reisende kritiserer sterkt), tok turen til COP28, det årlige klimaforhandlingsmøte i Dubai 30.11–12.12. Nesten alle var begrenset til grønn sone, men bidro unektelig til å manifestere det sentrale poeng, retorikken, med en fiktiv medieramme om møtet: klimakrise som krever raske aksjoner (viktig for dannelsen av IPCC i 1988) for å redde verden fra kraftig overoppheting og 'tipping point' (noe som er teoretisk, praktisk og historisk urealistisk) innen få år før det er for sent (for snart gjør naturens svingninger det kaldere). [Se også omtale her.](#)

I motsetning til krisealarmerende politikere, medier og andre hærskarer har IPCCs nye leder, som er professor innen fornybar energi, uttalt at det er ingen klimakrise. Selv IPCCs fagrapport på 3 000 sider (2021) bruker ikke begrepet og inneholder kun en kritikk av bruk av ordet. Dette stemmer med dementier av IPCCs tidligere postulerende økende ekstremværhendelser. Det begynte alt i IPCC-rapporten fra 2007 og ble fulgt opp i de faglige delene av rapportene i 2012, 2013/14 og 2021 ([KN322](#), og [KN342](#)). Presidenten for møtet, *Sultan Ahmed Al Jaber* (UAEs industriminister), uttalte også at det heller ikke var på tale å slutte med petroleumsproduksjon.

Parisavtalen

En uforpliktende Parisavtale ligger til grunn for ambisjonen om å redde verden ([COP-møteliste](#)). Avtalen ville bare gi marginalt forbedrede CO₂-utslipp ifølge en rapport fra MIT (2015).

Det underliggende hovedpoeng er ønsket fra vestlige land om å redusere videre bruk av fossil energi i Utviklingsland. Motytelsen er en blanding av pisk, som f.eks. manglende lån fra Verdensbanken, og gulrot – det store utviklingsfondet der I-landene skal bidra med 100 milliarder \$ per år og overføre ulønnsom industri. Krevende tiltak i en verden med stadig oppdukkende kriser av ulikt slag. Det er dette fondet som trigger ønsket fra utviklingslandene om å gå for 1,5 °C målet (mer penger over tid) i stedet for 2 °C som utslippsrelatert synes å være innen rekkevidde basert på observasjoner (også 1,5 °C er det).

Parisavtalens ulike aspekter

Det beste beviset for CO₂s beskjedne klimabetydning er, tro det eller ei, nedfelt indirekte i Parisavtalen (se faglig [KN292](#), [KN297](#), og [KN300](#)). De mange utviklingslandene skal få ekspandere bruk av fossilt brensel til

3030 (15 år). Kina, India og flere av de store landene utvider kraftig sin bruk av kull og petroleum til videre utvikling av samfunnets økonomi. Ville det kunnet finne sted om kloden 'brant' nå? Og må reddes innen få år? Nei, så man er klar over CO₂s beskjedne betydning, men dekker realitetene med retorikk som spilles ut i mediene for lekfolk. Det er jo antall velgere det dreier seg om.

I-landene derimot implementerer selvpålagte, kostbare klimatiltak som CO₂-avgifter, dyrere energiproduksjon og en rekke 'klimatiltak'. De gjør virksomheter ulønnsomme, struper deler av samfunnet og bidrar til å overføre næringsvirksomhet til utviklingslandene – en særegen form for U-hjelp. Stållproduksjon er ett eksempel. Noe av den virksomheten er knyttet til CO₂-utslipp som da er tillatt i U-landene. Ulønnsom drift skapes også med de mange øvrige klimareguleringer som 'inndrar' kjøpekraft for folk i I-landene ved at bl.a. energi blir dyrere og ved mange andre klimarelaterte forordninger samt klima-skatter og -avgifter. I Norges statsbudsjettet er klimafeltet tilgodesett med anslagsvis 40 milliarder kroner per år.

Parisavtalen er jo, må jeg få lov å si, en vanvittig avtale dersom det virkelig var krise og 'tipping point'. Men siden det ikke er noen klimakrise, og heller ikke kommer til å bli noen ved økning av CO₂ ([KN329](#)), så er det jo en avtale som sikrer politikernes sin foretrukne politikk, gir utmerkede muligheter for å løfte problemstillingene til en retorisk arena med det beste argumentet for å tiltrekke seg valgstemmer – å redde verden.

Tankegangen passer til andre, tidligere utsagn fra ledende IPCC- og FN-representanter som Maurice Strong og Christiana Figueres Olsen om at det dreier seg egentlig ikke om CO₂-effekt, men å benytte den påståtte omstilling til å utjevne forskjellen mellom fattige og rike stater. Den mest feterte klimaforsker, James Hansen, hevder at bekjempelse av CO₂-utslipp ikke er forenlig med kapitalismen. Kanskje ikke så rart at IPCC er venstresidens favoritt. Ikke nok med at konservative defineres som motpol. Med enereit i

de klassiske medier dreies det til at konservative da skal fornekte vitenskapen. Som at det å hevde at naturlige variasjoner dominerer klima, som det har gjort i milliarder av år inntil IPCC hevder noe annet om perioden fra 1975 og fremover, skal være ensbetydende med klimafornektning. Man fornekter ikke engang IPCCs modeller, man bare påpeker at de er gale siden de ikke stemmer med observasjoner.

I den politiske tankegangen er støt-tefondet på 100 milliarder USD årlig sentralt. Hele den komplekse problemstillingen er i realiteten utviklingsmidler med en betydelig komponent mot ikke-fossile energikilder.

Resultatene fra Dubai

Så ble da resultatene deretter. Klimaeliten og myndigheter er overbegeistret, til det ekstatiske, som *Espen Barth Eide*, over at man lyktes med formuleringen om å starte 'overgang bort fra fossilt brensel'. Olje og energiminister *Aasland* understreker derimot at formuleringen ikke endrer norsk politikk. Er det ikke omstilling man har forsøkt på i over 30 år? Superaktivistene var dypt skuffet for at det ikke ble angitt utfasing og en dato. Men man kan jo ikke angi en dato når man ikke er i nærheten av å kunne fylle energisluket etter utfasing. Ingen i Norges omfattende offentlige styrings-system har vist i offentlighet at de har en realistisk oppfatning av dette. Det meste er løssaktig retorikk. En rask *Net zero*-gjennomføring ville sannsynligvis resultere i et gedigent globalt folkemord – med de svake som mest berørte mens beslutningstakerne ville helt sikkert gå fri. Arbeidet med å fase ut kull i I-land har jo pågått i årtier. På 30 år er andelen fornybar energi bare økt fra 3 til 5 %.

Men fordi man skal gi lekfolk og aktivister et ønsket glansbilde stikkes det under stol at dette arbeidet er så krevende, tar lang tid og i realiteten er uoppnåelig. Omstillingen er nødt til å ta tid, og moderne kjernefysikkteknologi vil måtte være en sentral del.

Konklusjon

Det er selvfølgelig respektløst å kalle de seriøse COP28-forhandlingene for et fesjå. Men det blir et fesjå ved at det bygger på pseudovitenskap og urealistiske alarmerende postuler, uten realisme for hva som er mulig i en energiomstilling og at det i stedet konstrueres en retorisk overbygning for å dekke over realitetene. Ca 100 000 tilreisende bærer også bud om at dette primært er en utstillingsmesse.